

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Šmicovou ve věci

žalobkyně:

M. Š., narozená dne
bytem
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Dvořákem,
sídlem Žitná 1575, 11000, Praha

proti

žalované:

PharmDr. L. H., Ph.D., narozená dne
bytem
zastoupená advokátem JUDr. Aloisem Dvořákem,
sídlem Teplice, Benešovo náměstí 3124/7a

o určení vlastnictví k nemovitosti

takto:

- I. Určuje se, že vlastníkem nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny, obec Postoloprty, katastrální území Mradice na LV č. parcelní číslo zahrada o výměře 279 m², je žalobkyně.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku ve výši 39.285,71 Kč, a to k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Karla Dvořáka, advokáta se sídlem Praha 1, Žitná 1575/49.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svým návrhem domáhala určení, že je vlastníkem nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny, obec Postoloprty, katastrální území Mradice na listu vlastnictví ■■■■ parcelní číslo ■■■■ zahrada o výměře 279 m². Svůj návrh odůvodnila tím, že do 1.4.2011 byla vlastníkem pozemku parcelní číslo ■■■■ stavení ■■■■ zapsaná na LV č. ■■■■ jehož součástí je stavba č.p. ■■■■ rodinný dům v k.ú. Mradice, obec Postoloprty, kdy tyto nemovitosti darovala svému synovi. Žalobkyně nabyla první polovinu nemovitosti v roce 1982 a druhou polovinu v roce 1992 dědictvím po rodičích. V souvislosti s převodem nemovitostí na syna žalobkyně zjistila, že u části jí užívaného obhospodařovaného pozemku není v katastru nemovitostí uvedená jako vlastní, jak se po celou dobu, po kterou nakládala s předmětným pozemkem jako s vlastním, domnívala. Jedná se o pozemek parcelní číslo ■■■■ zahrada zapsaný na LV č. ■■■■ v k.ú. Mradice, obec Postoloprty přímo navazující na výše uvedený pozemek, který byl ve vlastnictví žalobkyně. Zemědělskou usedlost v Mradicích čp. ■■■■ zakoupili 7.11.1923 J ■■■■ a A ■■■■ L ■■■■ v průběhu 2. světové války hrozila ze strany okupantů konfiskace majetku neloajálních obyvatel, proto se tito domluvili se synem A ■■■■, že „na oko“ převedou veškerý svůj majetek na něho, protože A ■■■■ manželka byla Němka a tedy mu nehrozila konfiskace majetku. Dvěma smlouvami pak byl majetek převeden na A ■■■■ a H ■■■■ L ■■■■ dne 21.6.1944, od počátku se jednalo o převod smlouvený jako fiktivní a původní majitelé nepřetržitě na majetku hospodařili a synovi jej nikdy nepředali. Po osvobození původní majitelé žádali o uvedení do původního stavu, věc byla řešena u soudu žalobou podanou u Okresního soudu v Žatci dne 29.6.1947 a dne 1.9.1947 rozsudkem č.j. C 50/47-2 bylo rozhodnuto a nařízeno přepsat vlastnické právo na všechny žalované nemovitosti zpět na právoplatné majitele J ■■■■ a A ■■■■ L ■■■■, což se stalo usnesením Okresního soudu v Žatci ze dne 10.5.1948 č.j. E 414/48-1. Opomenutím ze strany žalujících tito nevědomky a omylem neuvedli ve výčtu nemovitostí pozemek parcelní číslo ■■■■, který nadále užívali jako zahradu. Dne 27.1.1955 převedli J ■■■■ a A ■■■■ L ■■■■ všechnen svůj majetek na svou dceru a jejího manžela J ■■■■ a A ■■■■ S ■■■■ (rodiče žalobkyně), tito dále v domě žili a nemovitosti včetně zahrady užívali. Žalobkyně po smrti rodičů celý majetek zdědila na základě notářského rozhodnutí D 422/82-19 ze dne 15.11.1982 po otci a po matce na základě notářského rozhodnutí D 113/91-22 ze dne 24.4.1992. Od té doby žalobkyně užívala a řádně se starala o všechny nemovitosti stejně jako její předci. Dle názoru žalobkyně omyl, který vedl k nesprávnému vymezení žaloby v roce 1947, byl zapříčiněn tím, že zahrada parcela č. ■■■■ vznikla rozdělením původní parcely č. ■■■■ tato byla rozdělena před 2. světovou válkou na parcely ■■■■ z důvodu prodeje části ■■■■. Parcela ■■■■ byla dále přečíslována na ■■■■ a zapsána na nový LV. Žalobkyně považuje zápis v katastru nemovitostí, na jehož základě bylo zapsáno vlastnictví na žalovanou za výsledek opomenutí. Žalobkyně i její právní předci spolu se svými rodinami předmětný pozemek užívali, obhospodařovali, opravovali stávající oplocení, ošetřovali vysazené stromy, pozemek užívali v dobré víře jako vlastní a jako s takovým s ním i nakládali. Ze strany právních předchůdců došlo k v souladu s tehdy účinným zákonem k ujednání se držby. Právní předchůdci žalobkyně byli v domnění, že jim pozemek patří a vytrvali, spolu se svými právními následovníky v tomto přesvědčení při držbě pozemku po dobu, jejímž uplynutím právní úprava spojuje nabytí vlastnického práva. K vydržení vlastnického práva došlo s ohledem na § 566 odst. 1 a 2 zákona č. 141/1950 Sb. občanského zákoníku ke dni 1.1.1961. Žalobkyně a její právní předchůdci vždy užívali předmětný pozemek v dobré víře jako vlastní, svědčí o tom i to, že žalovaná ani její právní předchůdci uvedený pozemek nikdy neužívali ani se o něj nijak nezajímali, nestarali, neuplatňovali žádné nároky a nikterak nezpochybovali skutkový stav, spočívající v obhospodařování pozemku žalobkyně a jejími právními předchůdci. Žalobkyně má za to, že do doby, kdy žalovanou upozornila na stav zapsaný v katastru nemovitostí, o svém formálním vlastnictví uvedeného pozemku vůbec nevěděla. S ohledem na všechny uvedené okolnosti žalobkyně namítá vydržení vlastnického práva vzhledem k tomu, že v katastru

nemovitostí je vedena jako výlučný vlastník předmětných nemovitostí žalovaná, je dán naléhavý právní zájem na určení výlučného vlastnictví žalobkyně. Určení je nezbytné pro to, aby žalobkyni katastrální úřad vyznačil jako vlastníka předmětných nemovitostí na místo žalované.

2. Původní žaloba směřovala proti M. H. narozené , bytem v . Usnesením Okresního soudu v Lounech č.j. 7 C 126/2014-65 ze dne 2.7.2015, které nabylo právní moci 28.7.2015 soud připustil, aby místo žalované vstoupila do řízení nabyvatelka práva PharmDr. L. H. Ph.D., narozena , která uzavřela dne 2.5.2014 s M. H. jako dárkyní darovací smlouvu, na základě které nabyla do vlastnictví sporný pozemek.
3. Ve vyjádřeních žalovaná uvedla, že vlastnictví k pozemku nabyla na základě darovací smlouvy v roce 2014 uzavřené mezi žalovanou a její babičkou M. H., která ho získala v rámci dědického řízení v souvislosti s úmrtím jejích rodičů. Tvrzení žalujících o tom, že nevědomky a omylem neuvedli předmětný pozemek do výčtu tehdy převáděných nemovitostí, považuje žalovaná za spekulativní. Namítala, že žalobkyně nemohla být a nebyla v dobré víře, neboť ve vztahu k pozemku probíhalo několik komunikací, a to mezi otcem žalované O. H. a žalobkyní. Souhlas k hospodaření na pozemku, který žalobkyni dal otec žalované, vylučuje jakoukoli dobrou víru na straně žalobkyně. Žalobkyně věděla a musela vědět, že pozemek, který s jejím souhlasem obhospodařuje, byl ve vlastnictví její prababičky, babičky a v současné době ve vlastnictví žalované. Obě strany věděly, že pozemek je žalobkyní užíván, a to z důvodu jeho sousedství, který byl ve vlastnictví žalobkyně. S ohledem na příbuzenský vztah nebyla o užívání pozemku sepsána žádná oficiální smlouva o užívání nebo nájmu. Žalovaná zpochybňuje dobrou víru žalobkyně. Má za to, že jak žalobkyně, tak její předchůdci museli charakter pozemku znát. Usuzuje tak z rozdělení původní parcely č. na tři samostatné pozemky a následný prodej jednoho z nich, tedy parcely jejími prarodiči. Dále v roce 1982 žalobkyně po svém otci dědila polovinu parcely . V dědickém řízení v roce 1992 žalobkyně nabyla dědictví po matce druhou polovinu parcely č. . Muselo jí být tedy zřejmé, že nedědí pozemek sousední parcelní číslo o rozloze 279 m², dle žalované nejde o zanedbatelný a přehlednutelný údaj. Dále poukázala na to, že vlastnický vztah sebou nese i další povinnosti, jako např. placení daně z nemovitosti, daň z nemovitosti vztahující se k předmětnému pozemku platila žalovaná. Tvrzení žalobkyně o tom, že zjistila, že nevlastní užívaný pozemek v době, kdy sousední pozemek převáděla do vlastnictví syna v roce 2011, nemá za přesvědčivé, když ani po tomto zjištění neučinila adekvátní kroky k nápravě a pozemek užívala dále. Otec žalované pracoval ve společném zaměstnání jako žalobkyně do července 2010, před tímto datem při jednom z osobních jednání se žalobkyně dotazovala otce žalované „co my s těmi našimi pozemky budeme dělat“, otcem žalované byla pak odkázána na jeho matku. S ohledem na časový údaj má za to, že žalobkyni musel být znám rozsah jejího skutečného vlastnictví dříve než v roce 2011. Při jednání soudu dne 27.11.2017 zástupce žalované předložil listiny, ke kterým uvedl, že těmito listinami prokazuje tvrzení o tom, že žalovanou a její právní předchůdkyní byla hrazena daň z nemovitosti k pozemku , M. H. a žalovanou bylo podáno daňové přiznání poté, kdy nemovitosti nabyly. Vlastníkem pozemku , dříve se stal A. L., který není právním předchůdcem žalobkyně, je synem J. a A. L., parcela byla rozdělena na dvě parcely, a to na parcelu č. a a došlo k vystavení nové knihovny vložky pod č. A. L. prodal část parcely manželům Dr. K. a I. L. a manželé J. a A. L. prohlásili svůj souhlas, kterým se zrekli nejpozději v roce 1925, a ve vložce dle zápisu z 22.6.1944 na základě kupní smlouvy se majiteli předmětné nemovitosti, tedy pozemku stali A. a H. L. právní předchůdci žalované.

4. L. K. jako svědkyně uvedla, že bydlí v čp. zde bydlela i dříve se svými rodiči od roku 1958, s žalobkyní a jejími rodiči se znala od dětství. Dům se nachází přes silnici naproti domu žalobkyně. U domu žalobkyně se nachází dvůr a zahrada, kterou obhospodařovali rodiče žalobkyně, která jim pomáhala, pěstovali zde zeleninu, ovocné stromy. Na pozemek nevedl žádný další přístup, zahrada od dvora u domu nebyla oddělená, pozemek byl vždy oplocen. Po smrti paní Š. se o zahradu starali její dědicové, jedná se o žalobkyni a jejího syna. Svědkyně neslyšela, že by s pozemkem měly být nějaké problémy, dozvěděla se to až koncem loňského roku (r. 2017).
5. Výslechem svědkyně V. M. bylo zjištěno, že zná žalobkyni od dětství, znala i její rodiče a babičku paní L. Dům svědkyně se nachází v blízkosti domu žalobkyně s odstupem asi čtyř domů. Pokud jde o nemovitost, vybavila si dvůr, na zahradě byly stromy a zelenina, plot byl z kamenné zídky a plaňkový plot, u kterého bylo vzrostlé šeríkové roští. Kamenná zeď mezi zahradou a hřištěm za zahradou se zde nacházela vždy, dříve na místě hřiště stál dům, který vyhořel, na zahradu z ulice nevedl žádný zvláštní vstup. Domnívala se, že dvůr a zahrada byl oddělen nějakou brankou, aby tam nevnikaly slepice. Po smrti pana Š. se o zahradu starala žalobkyně, vysekala u plotu šeríky, opravila kamennou zidku. Svědkyně neslyšela, že by pozemek patřil někomu jinému.
6. Z výpovědi svědka O. H. otce žalované se podává, že jeho matka M. H. a žalobkyně jsou sestřenice. Svědek v dětství jezdil do M. se svými rodiči, babičkou a dědou. Naposledy zde byl v době, kdy mu bylo 18-20 let. Z vyprávění ví, že babička měla předmětný pozemek, že byl její, což vyplývá i z dokladů a tento pozemek mohla žalobkyně užívat s tichým souhlasem nebo dohodou. Od své babičky, která ho informovala o tom, že tam mají pozemek, ví, že pozemek byl přenechán, a že měla být dohoda mezi jeho prarodiči a rodiči žalobkyně. Není mu známo, zda pozemek vlastnil i dědeček, který zemřel dřív než babička. Po smrti babičky pozemek zdědila jeho matka a převedla jej na žalovanou. Má za to, že kolem předmětného pozemku se nic podstatného nedělo. Od roku 1996 pracoval v Nemocnici v Bílině, kde pracovala rovněž žalobkyně, měl možnost se s ní setkávat na pracovišti a při těchto setkáních v průběhu někdy od roku 2000 do roku 2010 se žalobkyně zmiňovala, že je třeba něco dělat s tím pozemkem. V roce 2005-2007 přišla s konkrétní nabídkou, že by pozemek odkoupila nebo pronajala. Informoval o tom svoji matku, která to nechtěla řešit s tím, že to nabídne vnučce. V roce 2008 se žalobkyně setkala s matkou svědka, která se vyjádřila tak, že to chce dát vnučce. Pokud jde o dědictví, babička svědka zemřela v roce 1999, o dědické řízení se nezajímal. Není mu známo nic o tom, že by pozemek byl předmětem dodatečného dědictví v roce 2013.
7. Z listinných důkazů níže uvedených bylo zjištěno, že
- dne 11.2.1924 manželé J. a A. L. jako prodávající uzavřeli se synem A. L. jako kupujícím kupní smlouvu, kterou manželé L. prodali synovi A. L. v situačním plánu z 24.1.24 tvořící součást smlouvy písmenem „a“ označenou a zeleně zvýrazněnou část jejich stavební parcely č. v Mradicích z knihovni vložky č. dle pozemkové knihy Mradice o výměře 1392 m² nebo 387 čtverečních sáhů s novým označením č. v Mradicích. Na základě této kupní smlouvy se v mradicke knihovni vložce č. stavební parcela č. v Mradicích rozděljuje na stavební parcely č. a v Mradicích, parcela č. v Mradicích se z knihovniho tělesa této knihovni vložky odděljuje, nová knihovni vložka se pro tutéž parcelu zakládá a do této může být začleněno vlastnické právo pana A. L. na stavební parcelu č. v Mradicích. Prodávající si vyhradili právo volného hospodaření a užívání prodané parcely č. v Mradicích pro dobu trvání jejich života a právo zpětné koupě. Obě strany daly svolení, že na základě této smlouvy v nově otevřené knihovni vložce pro

- stavební parcelu č. ■■■ v Mradicích mohou být začleněny věcné břemeno práva na hospodaření a užívání stavební parcely č. ■■■ v Mradicích pro prodávající na dobu trvání jejich života, právo zpětné koupě na stavební parcelu č. ■■■ v Mradicích pro prodávající (důkaz kupní smlouva č.d. 88/24 a překlad této smlouvy),
- na základě kupní smlouvy z 6. popřípadě 11.2.1924 pro stavební parcelu č. ■■■ v Mradicích ve vložce ■■■ pozemkové knihy pro Mradice bylo začleněno věcné břemeno práva hospodaření a užívání po dobu trvání života pro manžele J ■■■ a A ■■■ L ■■■, jakož i právo zpětné koupě v jejich prospěch. J ■■■ a A ■■■ L ■■■ učinili dne 24.10.1925 prohlášení zániku sepsané advokátem JUDr. Karlem Langem pod č. 619/25, obsahující sdělení, že jejich syn A ■■■ L ■■■ prodal část této stavební parcely o výměře 11 arů a 9 m² nebo 308 čtverečných sáhů manželům Dr. K ■■■ L ■■■ a I ■■■ L ■■■, za účelem umožnění tohoto převzatého závazku manželé J ■■■ a A ■■■ L ■■■ prohlásili svůj souhlas a zřekli se v jejich prospěch začleněného práva na hospodaření, užívání a zpětné koupě, pokud jde o část stavební parcely ■■■ prodané A ■■■ L ■■■ manželům L ■■■ pod zachováním jejich práv, pokud jde o zbývající stavební parcelu č. ■■■ a udělili svůj souhlas, že pro ně začleněná práva na hospodaření, užívání a právo zpětné koupě budou volně odepsány z majetkového stavu knihovní vložky č. ■■■ pozemkové knihy pro Mradice pro část plochy stavební parcely č. ■■■ o výměře 11 arů 9 m² prodané A ■■■ L ■■■ manželům L ■■■ (důkaz dne 24.10.1925 prohlášení zániku sepsané advokátem JUDr. Karlem Langem pod č. 619/25 dne 24.10.1925, knihovní vložka č. 102),
 - v knihovní vložce č. 102 pozemkové knihy Mradice je zápis ze dne 6.3.1936 podle ohlašovacího listu se poznamenává přečíslování stav. parcely číslo ■■■ na parcelu ■■■ zahrada, v oddíle ■■■ je zapsán vklad doručen 15.2.1924 pod č.j. ■■■ na základě kupní smlouvy z 6. (popř. 11). 2.1924 bylo vloženo vlastnické právo pro A ■■■ L ■■■ s výhradou práva zpětného odkupu dále zápis doručen 22.6.1944 pod č.j. ■■■ na základě kupní smlouvy z Postoloprť z 28.11.1940 bylo vloženo vlastnické právo pro A ■■■ L ■■■ na polovinu a H ■■■ L ■■■ na polovinu (důkaz knihovní vložka ■■■ pozemkové knihy Mradice s překladem části B).
 - J ■■■ a A ■■■ L ■■■ v žalobě ze dne 27.6.1947 uvedli, že byli vlastníky domu čp. ■■■ v Mradicích na stavební parcele č. kat. ■■■ se stájemi a stodolami a rolí č. kat. ■■■ a ■■■ zapsané ve vložce č. ■■■ pozemkové knihy katastrální území Mradice a dále role č. kat. ■■■ zapsané ve vložce č. ■■■ pozemkové knihy katastrální území Strkovice, dále získali od velkostatku zapsaného ve vložce č. ■■■ případně ■■■ zemských desk pro Strkovice při provádění pozemkové reformy na základě výměru ministerstva zemědělství z 1.11.1938 role č. kat. ■■■, ■■■ a ■■■ pro katastrální území Strkovice, tyto nemovitosti do knihovního vlastnictví jim nebyly převedeny. Ve snaze zabránit, aby uvedené nemovitosti jim nebyly zabráněny Němci, uzavřeli „na oko“ dne 28.11.1940 postupní smlouvu se svým synem A ■■■ L ■■■ a jeho manželkou H ■■■, kterým tyto nemovitosti převedli, mj. si vyhradili ve svůj prospěch doživotní užívací právo a právo na těchto nemovitostech hospodařit. Ve skutečnosti neměli v úmyslu vlastnický převod provést, kromě knihovního převodu se na věci nic nezměnilo, jmenovaní stále nemovitosti užívali, žalovaní (A ■■■ a H ■■■ L ■■■) se držby nemovitosti nikdy neujali, po osvobození žádali o uvedení do původního stavu, dne 29.6.1947 podali jako žalující J ■■■ a A ■■■ L ■■■ žalobu ze dne 27.6.1947 o neplatnost smlouvy a vklad vlastnického práva, dne 17.4.1948 podali u Okresního soudu v Žatci knihovní návrh vedený pod spisovou značkou E 414/48, soud povolil ve vložce č. ■■■ pozemkové knihy katastrální území Mradice a ve vložce č. ■■■ pozemkové knihy pro katastrální území Strkovice zápis podle vykonatelného rozsudku pro zmeškání Okresního soudu v Žatci ze dne 1.9.1947 č.j. C 50/47-2 vklad vlastnického práva pro J ■■■ L ■■■ a A ■■■ L ■■■ každému na polovinu pod usnesením ze dne 10.5.1948 pod č.j. E 414/48-1 (důkaz – žaloba ze dne 27.6.1947, knihovní návrh, usnesení z 10.5.1948 č.j. E 414/48-1),
 - odstupní smlouvou ze dne 6.12.1954 uzavřenou mezi J ■■■ a A ■■■ L ■■■ na jedné straně jako odstupující a manželé J ■■■ a A ■■■ L ■■■ jako stranou nastupující manželé

- J. [redacted] a A. [redacted] L. [redacted] odstoupili manželům J. [redacted] a A. [redacted] Š. [redacted] (zeťovi a dceři) nemovitosti – hospodářství čp. [redacted] s pozemky zapsanými ve vložkách číslo [redacted] pozemkové knihy katastrální území Mradice a č. [redacted] a [redacted] pozemkové knihy katastrální území Strkovice, stavební parcelu č. [redacted] s obytným domem č. [redacted] chlévem, stodolou, pozemkovými parcelami č. [redacted] role, [redacted] role; ve vložce č. [redacted] pozemkové knihy katastrální území Strkovice, pozemkové parcely č. [redacted] role a ve vložce č. [redacted] pozemkové knihy katastrální území Strkovice pozemkových parcel č. [redacted] role, [redacted] pastviny, [redacted] role, [redacted] role, [redacted] role s tím, že nemovitosti ve vložkách č. [redacted] pozemkové knihy katastrální území Mradice a ve vložce č. [redacted] pozemkové knihy katastrální území Strkovice nabyli podle vykonatelného rozsudku pro zmeškání ze dne 1.9.1947 č.j. C 50/47-2 a nemovitosti ve vložce č. [redacted] pozemkové knihy katastrální území Strkovice na základě přidělové listiny ze dne 30.4.1935 č.j. 37.546/33-I/1-334 (důkaz odstupní smlouva ze dne 6.12.1954, smluvní doložka ze dne 10.1.1955),
- dne 7.4.2014 u Finančního úřadu Ústeckého kraje, Územní pracoviště v Bílině podala M. [redacted] H. [redacted], rozená L. [redacted] dodatečné daňové přiznání k dani z nemovitosti věcí za rok 2014 týkající se nemovitosti parc. č. [redacted] o výměře [redacted] m². Dne 26.1.2015 podala žalovaná Finančnímu úřadu Ústeckého kraje, Územní pracoviště Bílina dodatečné daňové přiznání k dani z nemovitých věcí za rok 2015 týkající se parcely č. [redacted] o výměře [redacted] m². Dne 20.5.2015 na základě příkazu k úhradě byla z účtu odepsána částka 362 Kč. Dne 30.5.2016 byla provedena platba majitelem účtu žalovanou ve výši 298 Kč na účet č. 7759-77621411/710, rovněž dne 9.8.2017 (důkaz daňová přiznání podaná u FÚ Ústecký kraj, Územní pracoviště Bílina, potvrzení Moneta Money Bank a.s., výpis z účtu),
 - žalovaná uzavřela darovací smlouvu s dárkyní M. [redacted] H. [redacted] dne 22.5.2014, na základě které nabyla do vlastnictví nemovitost - parcelní číslo [redacted] o výměře 279 m² – zahrada zapsané v k.ú. Mradice pro obec Postoloprty u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Louny a je zapsaná jako vlastnice této nemovitosti v LV č. [redacted] pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice (důkaz - darovací smlouva a výpis z katastru nemovitosti LV č. [redacted]),
 - v dopise ze dne 15.12.2014 adresovaným Ing. K. [redacted] Š. [redacted] žalovaná sdělila, že vlastní zahradu v Mradicích, kterou on užívá, proto jej kontaktuje s tím, že by se měli domluvit na podmínkách užívání zahrady (důkaz - dopis z 15.12.2014),
 - e-mailem ze dne 15.12.2015 K. [redacted] Š. [redacted] žalované sdělil, že jeho rodina užívá pozemek cca 60 let v přesvědčení, že jsou jeho majitelé. Snažili se od okamžiku, kdy zjistili nárok její babičky o dohodu, jak s otcem žalované, tak i s babičkou žalované, ke shodě však nedošlo. Zároveň sdělil, že byla podána žaloba na určení vlastnictví k soudu s tím, že je ochoten se sejít a věc případně řešit. E-mailem z 2.2.2015 žalovaná reagovala, že z jeho dopisu nabyla dojmu, že nechce uznat vlastnictví žalované, nevidí tedy důvod ke schůzce (důkaz - e-mailová korespondence).
8. Ze spisu Státního notářství v Lounech sp.zn. D 537/92, původně spisová značka D 422/82 se podává, že J. [redacted] Š. [redacted] narozený [redacted] zemřel dne [redacted]. Znalec Vladimír Horák vypracoval k žádosti A. [redacted] Š. [redacted] znalecký posudek č. 107/31/1982 ze dne 30.9.1982 za účelem zjištění časové hodnoty nemovitosti, která byla prohlédnuta 24.9.1982. Ve znaleckém posudku je rodinný dům čp. [redacted] popsán jako dům s průčelím do ulice, řadový napojený z jedné strany na objekt JZD, z jedné strany je veden jako rohový. Oplocení sestávalo jednak z ocelových vrat do zděných pilířů a oplocení z planěk osazených na svalcích v pilířích, dlažbový plot ve stáří 20 let, porosty 24 jabloňů, 3 meruňky byly posouzeny ve stáří 10 let, pozemek vedený jako stavební parcela o výměře 630 m². Rozhodnutím Státního notářství v Lounech ze dne 15.12.1982 bylo potvrzeno, že dědictví po J. [redacted] Š. [redacted] narozeném [redacted] zemřelém dne [redacted] bez zanechání závěti nabyla pozůstalá dcera M. [redacted] Š. [redacted] narozená 13.8.1948, stala se vlastnící poloviny rodinného domu čp. [redacted] v Mradicích se st.p.č. [redacted] o celkové výměře 630 m², poloviny zemědělských pozemků v užívání JZD Strkovice o celkové výměře 14767 m², a to parc. č. [redacted] a parc.č. [redacted] v Mradicích zapsaných v LV č. [redacted] pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice u Střediska geodézie v Lounech (důkaz spis Státního notářství v Lounech sp.zn. D

██████████ a to úmrtní list, znalecký posudek č. 107/31/1982 ze dne 30.9.1982, rozhodnutí č.j. D 422/82-19).

9. Ze spisu Státního notářství v Lounech sp.zn. D 113/91 se podává, že A ██████████ Š ██████████, narozená ██████████ zemřela dne ██████████. Znalecký posudek č. 112/342/91 ze dne 29.9.1991 vypracoval za účelem ocenění nemovitosti - rodinného domu čp. ██████████ s příslušenstvím v Mradicích znalec Ing. Jan Dvořák k žádosti žalobkyně. Prohlídka a zaměření byly provedeny znalcem dne 28.9.1991 a zjištěno, že u domu čp. ██████████ se st.p.č. ██████████ se nachází chlívký, kolny, studna, žumpa, přípojka vody, trativod, vrata a vrátka, porosty, vše je oploceno a tvoří jeden samostatný, územně uzavřený celek. Oplocení tvořil dřevěný plot do ocelových sloupků na podezdívce (stáří asi 25 let), plot zděný z cihel na zahradě (stáří asi 40 let), plot kamenný na zahradě stáří jako dům, tzn. 110 let. Mezi porosty bylo zaevidováno pět jabloní ve stáří 15 let, jabloně se stářím 18 let, tři jabloně se stářím 20 let, jedna višně 15 let, jedna třešeň 15 let, jedna meruňka 15 let a jedna líska 15 let. Byly uvedeny pozemky číslo parcelní ██████████ k.ú. Mradice o výměře 630 m², č. parcelní ██████████ o výměře 9810 m² a číslo parcelní ██████████ o výměře 4957 m² v k.ú. Mradice. Rozhodnutím Státního notářství v Lounech č.j. D 113/91-14, které nabylo právní moci 13.1.1992 bylo potvrzeno, že dědictví jako jediná dědička nabyla M ██████████ Š ██████████, narozena ██████████ a stala se vlastnící 1/2 rodinného domu čp. ██████████ v Mradicích se st.p.č. 8/1 o celkové výměře 630 m², rolí č. parc. ██████████ o celkové výměře 9810 m² a role č. parc. ██████████ tamže o celkové výměře 4957 m² zapsaných v LV č. 19 pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice (důkaz spis Státního notářství v Lounech sp.zn. D 113/91, zejména úmrtní list, protokol o předběžném šetření, znalecký posudek č. 112/342/1991, rozhodnutí č.j. D 113/91-14).
10. Ze spisu Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 36 D 1255/99 bylo zjištěno ve věci projednání dědictví po H ██████████ L ██████████, narozené ██████████, zemřelé ██████████ že dne 22.10.1999 byl sepsán protokol o předběžném šetření a pozůstalá dcera M ██████████ H ██████████ narozená ██████████ do dědictví zahrnula hotovost ve výši 2.000 Kč, šatstvo, prádlo, obuv obnošené bez hodnoty, dluh vůči Dolům Ležáky jako nedoplatek za vyúčtování tepla. Usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 25.11.1999 č.j. 36 D 1255/99 bylo řízení ve věci dědictví po H ██████████ L ██████████, narozené ██████████ zemřelé bez zanechání závěti a listiny o vydědění, zastaveno a nepatrný majetek byl vydán dceři M ██████████ H ██████████ usnesení nabylo právní moci 22.1.2000. Žádostí ze dne 24.9.2012 požádal O ██████████ H ██████████ o dodatečné projednání dědictví po zemřelé H ██████████ L ██████████ narozené ██████████ zemřelé ██████████, a to ohledně pozemku parcelní číslo ██████████ k.ú. Mradice. V LV č. ██████████ pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice ze dne 26.9.2012 byli zapsáni rovným dílem vlastníci F ██████████ L ██████████ a H ██████████ L ██████████, týkající se pozemku parc. č. ██████████ o výměře ██████████ m² zahrada. Dne 25.3.2013 byl sepsán protokol ve věci projednání dědictví po H ██████████ L ██████████ s pozůstalou dcerou M ██████████ H ██████████, narozenou ██████████ týkající se nově najevo vyšlého majetku spadajícího do dědictví s tím, že je třeba projednat ideální spoluvlastnický podíl na nemovitosti v katastrálním území Mradice, a to pozemek p.č. ██████████ zahrada se spoluvlastnickým podílem ve výši 1/2 vzhledem k celku zapsaným v katastrálním území Mradice pro obec Postoloprty na LV č. ██████████ u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny. Usnesením Okresního soudu v Teplicích č.j. 36 D 1255/99-38 ze dne 25.3.2013, které nabylo právní moci 25.3.2013 bylo potvrzeno, že nově najevo vyšlý majetek shora uvedený nabyla pozůstalá M ██████████ H ██████████ narozená ██████████ (důkaz – spis Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 36 D 1255/99, a to protokol o předběžném šetření z 22.10.1999, usnesení OS v Teplicích ze dne 25.11.1999, žádost o dodatečné projednání dědictví ze dne 24.9.2012, výpis z LV č. ██████████ výpis z pozemkové knihy č. ██████████ protokol sepsaný dne 25.3.2013 ve věci dědictví po H ██████████ L ██████████, usnesení OS v Teplicích č.j. 36 D 1255/99-38).

11. Ze spisu Okresního soudu v Mostě sp.zn. 35 D 1354/2013 se podává, že dědické řízení po zemřelém A ██████████ L ██████████ bylo zahájeno doručením úmrtního listu dne 1.3.1990, zůstavitel

nezanechal žádný majetek, což bylo zjištěno při sepsání protokolu o předběžném šetření, bylo řízení dne 12.3.1990 zastaveno pro nedostatek majetku. L. H. (pravnučka) podala žádost ze dne 6.5.2013 o dodatečné projednání dědictví u Okresního soudu v Mostě po zemřelém A. L., narozeném , zemřelém s tím, že předmětem dodatečného projednání dědictví je zahrada parcelní č. katastrální území Mradice, LV č. pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice. Ke dni 12.4.2013 byly v katastru nemovitostí ohledně u parcely č. – zahrada o výměře 279 m² zapsáni rovným dílem spoluvlastníci M. H. , narozená a A. L. , narozený . Usnesením Okresního soudu v Mostě č.j. 35 D 1354/2013-24, které nabylo právní moci 24.2.2013 byla schválena dohoda s tím, že veškeré dodatečně najevo vyšlé jmění zůstavitele, a to polovina pozemku parcely č. zahrada v k.ú. Mradice zapsané na LV č. pro obec Postoloprty, k.ú. Mradice u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny nabyla pozůstalá dcera M. H. , narozená bez povinnosti vyplatit zákonné výplaty zákonného dědického podílu pozůstalé manželce H. L. (zemřelé . Zůstavitel A. L. zemřel bez zanechání závěti, ze zákona přicházeli v úvahu jako dědicové v první skupině pozůstalá manželka H. L. a pozůstalá dcera M. H. rovným dílem. Dědicové dědictví neodmítli a vypořádali se dohodou, jak je uvedeno v rozhodnutí (důkaz spis Okresního soudu v Mostě sp.zn. 35 D 1354/2013, a to zejména žádost o dodatečné projednání dědictví, výpis z listu vlastnictví, úmrtí list, usnesení č.j. 35 D 1354/2013-24).

12. Ve věci bylo dne 8.1.2018 k důkazu provedeno místní ohledání v Mradicích čp. za přítomnosti účastnic a jejich právních zástupců, zároveň byla provedena fotodokumentace daného místa. Bylo zjištěno, že vstup do objektu tvoří plechová vrata, po levé straně parcely č. na hranici je postavená cihlová zeď, v zadní části na hranici parcely pak kamenná zeď a na hranici parcely a příjezdové komunikace k domu se částečně nachází drátěný plot a v zadní části plaňkový plot, část je pak bez oplocení. Cihlová zeď v zadní části byla zbořená, k tomu zástupcem žalobkyně bylo uvedeno, že zeď vytlačil strom a tato spadla. Mezi parcelou st.pč. a není žádné oplocení, byla zjištěna existence ovocných stromů různého stáří a záhony. Plot nacházející se na hranici mezi sporným pozemkem a příjezdovou komunikací byl původně celistvý po celé hranici, částečně zde byl žalobkyní vysázen živý plot a v části byl žalovanou vytvořen vstup na pozemek. Část živého plotu byla žalovanou odstraněna, což žalovaná potvrdila, že část živého plotu odstranila z důvodu umožnění vstupu za účelem místního ohledání, neboť neměla jistotu, jakým způsobem bude vstup umožněn, proto sama zřídila vstup o šíři 1 m z příjezdové komunikace v místech živého plotu. Obě účastnice potvrdily, že se zde již dříve nacházela cihlová zeď na hranici pozemku. Žalobkyně uvedla, že kamenná zeď byla původně součástí domu čp. který byl někdy v 50. nebo 60. letech zbořen. Na konci parcely byly shledány části chlívků a kolny, při místním ohledání byly již částečně zbořeny a byla zde patrná část cihlové zdi. Žalovaná potvrdila, že chlívky a kolny byly v katastru zakresleny.

13. Podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. žalobou lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto zejména o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem. Soud se zabýval otázkou, zda u žalobkyně existuje naléhavý právní zájem, neboť jeho absence by již přímo směřovala k zamítnutí jeho návrhu. Žalobkyně odvozuje své vlastnické právo k nemovitostem, které jsou předmětem tohoto řízení z jejich vydržení, jako vlastnice není zapsána v katastru nemovitostí. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu je podkladem pro změnu zápisu údajů vedených v katastru nemovitostí, má žalobkyně naléhavý právní zájem na určení svého vlastnického práva. Naléhavý právní zájem na určení ve smyslu ustanovení § 80 o. s. ř. je dán tím, že změny zápisu v katastru nemovitostí může žalobkyně dosáhnout pouze rozsudkem. Pokud by se žalobkyně stala vlastnící nemovitostí vydržením, bez výroku soudu by nedosáhla zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí, když žalovaná její vlastnické právo popírá.

14. S ohledem na to, že předmětem právního posouzení je vydržení, kde měla vydržecí doba uplynout před rokem 2013, je na místě věc posuzovat v souladu s ustanovením § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.
15. Dle ustanovení § 126 odst. 1 občanského zákoníku má vlastník právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje, zejména se může domáhat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje.
16. Podle ustanovení § 129 odst. 1 obč.zák. z.č. 40/1964 Sb. držitelem je ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní nebo kdo vykonává právo pro sebe.
17. Podle ustanovení § 130 odst. 1 obč.zák. je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.
18. Dle ustanovení § 132 odst. 1 občanského zákoníku vlastnictví věci lze nabýt kupní, darovací nebo jinou smlouvou, děděním, rozhodnutím státního orgánu nebo na základě jiných skutečností stanovených zákonem.
19. Dle ustanovení § 134 občanského zákoníku oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li jí nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost (odst. 1). Dle odst. 3 uvedeného ustanovení do doby podle odst. 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce. Dle odst. 4 uvedeného ustanovení pro počátek a trvání jde-li podle odst. 1, se použijí přiměřeně ustanovení o běhu promlčecí doby.
20. Vlastnické právo se v souladu s ustanovením § 100 odst. 2 občanského zákona nepromlčuje, ale lze je pozbyt tím, že někdo jiný nabyl vlastnictví vydržením. Občanský zákon č. 40/1964 Sb. v původním znění vydržení neupravil. Po 1. dubnu 1964 nebylo možné vlastnické právo nabýt vydržením, a to ani tehdy, jestliže počaly běžet lhůty před 1. dubnem 1964. Po 1. dubnu 1983 platilo, že nepřetržitou desetiletou držbou pozemku vydržela fyzická osoba vlastnické právo k pozemku nebo jeho části pro stát, sama nabyla právo na uzavření dohody o osobním užívání pozemku (zák. č. 131/1982 Sb., účinný od 1.4.1983, kterým se mění a doplňuje občanský zákoník a upravují některé další majetkové vztahy). Tento předpis současně do občanského zákoníku výslovně zakotvil princip započitatelnosti doby držby před jeho účinností (i když tehdy držba nebyla upravena), vydržecí doba však neskončila dříve než za rok po jeho účinnosti, tj. 31.3.1984. Úprava vydržení účinná od 1.1.1992 a provedená zákonem č. 509/1991 Sb. znamená obnovení tradičních důsledků spojených s vydržením. Do vydržecí lhůty podle § 134 občanského zákoníku lze započítat i dobu držby uskutečňované před 1.1.1992 tedy před novelizací občanského zákoníku provedenou zákonem č. 509/1991 Sb., a to i tehdy, jde-li o vydržení věci nezpůsobilé být předmětem vydržení před tímto dnem, případně subjektem nezpůsobilým vydržet vlastnické právo (rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 196/2000).
21. Žalobkyně se dovolává nabytí vlastnického práva vydržením, předkládá důkazy k prokázání okolností, které svědčí o nabytí vlastnického práva vydržením, je tak aktivně legitimovaná k podání žaloby.
22. Žalovaná zpochybňovala dobrou víru žalované, poukazovala na výměru drženého pozemku a pozemku zděděného žalobkyní, která dle žalované nemohla být v omylu ohledně vlastnictví

sporného pozemku. Výslech svědkyně M. H. nebyl proveden, když na tomto důkazu žalovaná netrvala.

23. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR 22 Cdo 75/2016, dle kterého nabyvatel nemovitosti, který se chopí držby části parcely, kterou nekoupil [obdobně nezdědil], může být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že je vlastníkem i této části. Jedním z hledisek pro posouzení omluvitelnosti omylu držitele je v takovém případě i poměr plochy koupeného a skutečně drženého pozemku. Dobrá víra držitele musí být posuzována i z hlediska, zda držitel při zachování náležité opatrnosti, kterou lze s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu po každém subjektu práva požadovat, měl nebo mohl mít pochybnosti, že plocha (výměra) držených pozemků odpovídá ploše uvedené v kupní smlouvě. Pro posouzení, jaký poměr ploch nabytého a skutečně drženého pozemku vylučuje dobrou víru nabyvatele o tom, že drží jen nabytý pozemek, nelze stanovit jednoznačné hledisko, a proto je třeba každý případ posoudit individuálně. Omluvitelný omyl, a tedy i oprávněnou držbu, nelze vyloučit ani v případě, že výměra drženého pozemku dosahuje až 50% výměry pozemku koupeného, výjimečně i více, například půjde-li o pozemek nepravidelného tvaru v nepřehledném terénu, nebo držitel byl do omylu uveden znalcem. Je vždy třeba, aby tu byly okolnosti, které svědčí pro objektivní dobrou víru držitele; čím menší je poměr mezi pozemkem skutečně nabytým a pozemkem drženým, tím více je třeba klást důraz na okolnosti způsobilé objektivně vyvolat omluvitelný omyl ohledně výměry držených pozemků. Při zodpovězení otázky, jaké překročení výměry je třeba při zachování obvyklé opatrnosti poznat, záleží i na tvaru pozemků a jejich umístění v terénu. Význam hraje i společné oplocení pozemků, rozsah užívání právním předchůdcem apod. Jestliže si ani vlastník sousedního (drženého) pozemku neuvědomil, že nabyvatel (jeho předchůdci) drží i část jeho pozemku, bude to nasvědčovat objektivní omluvitelnosti omylu.

24. V řízení bylo prokázáno na základě listinných důkazů, kupní smlouvy, výpisů z knihovnic vložek, že manželé J. a A. L. prodali dle kupní smlouvy ze dne 11.2.1924 část stavební parcely č. v Mradicích zapsané v knihovně vložce č. označenou písmenem „a“ v situačním plánu s novým označením č. synovi A. L. Prodávající si vyhradili právo volného hospodaření a užívání prodané parcely č. v Mradicích po dobu trvání jejich života a právo zpětné koupě. J. a A. L. učinili dne 24.10.1925 prohlášení zániku, obsahující sdělení, že jejich syn A. L. prodal část této stavební parcely o výměře 11 arů a 9 m² nebo 308 čtverečných sáhů manželům Dr. K. L. a I. L., s tímto souhlasili s tím, že pro ně začleněná práva na hospodaření, užívání a právo zpětné koupě budou volně odepsány z majetkového stavu v knihovně vložce č. pozemkové knihy pro Mradice, pro část plochy stavební parcely č. o výměře 11 arů 9 m², což bylo prokázáno listinou označenou pod č.j. V roce 1936 byla stavební parcela č. přechíslována na parcelu č. 559 zahrada. Do knihovny vložky č. 102 pozemkové knihy Mradice v oddíle B byl proveden zápis na základě kupní smlouvy z 28.11.1940, dle které bylo vloženo vlastnické právo pro A. L. na polovinu a H. L. na polovinu. V řízení nebyla sporná tvrzení, že J. a A. L. ve snaze zabránit, aby jejich nemovitosti dům čp. v Mradicích se stavební parcelou č. katastrální se stájemi, stodolami a rolí č. kat. a zapsané ve vložce č. pozemkové knihy katastrální území Mradice a další nemovitosti, které vlastnili, jim nebyly zabráněny Němci, uzavřeli z tohoto důvodu „naoko“ dne 28.11.1940 postupní smlouvu se svým synem A. L. a jeho manželkou H. L. kterým tyto nemovitosti převedli a vyhradili si ve svůj prospěch užívací právo, právo na těchto nemovitostech hospodařit, neměli v úmyslu vlastnický převod provést a kromě knihovního převodu se na věci nic nezměnilo a nemovitosti užívali nadále. Dne 29.6.1944 podali jako žalující žalobu o neplatnost smlouvy a vklad vlastnického práva. Okresní soud v Žatci vydal rozsudek pro

zmeškání ze dne 1.9.1947 pod č.j. C 50/47-2, na základě tohoto vykonatelného rozsudku podali 17.4.1947 u Okresního soudu v Žatci knihovní návrh vydaný pod sp.zn. E 414/48 a soudem byl povolen zápis ve vložce č. ■ pozemkové knihy katastrální území Mradice a ve vložce č. ■ pozemkové knihy pro katastrální území Strkovice podle uvedeného vykonatelného rozsudku Okresního soudu v Žatci a byl zapsán vklad vlastnického práva pro J ■ L ■ a A ■ L ■ každému na polovinu dle usnesení ze dne 10.5.1948 pod č.j. E 414/48-1. Předmětná parcela ■ zahrada v k.ú. Mradice v jejich podáních nebyla obsažena a vklad vlastnického práva pro J ■ L ■ a A ■ L ■ k této parcele nebyl zapsán. Na základě odstupní smlouvy ze dne 6.12.1954 J ■ a A ■ L ■ postoupili nemovitosti zapsané ve vložkách č. ■ pozemkové knihy katastrální území Mradice a č. ■ a ■ pozemkové knihy katastrální území Strkovice mj. stavební parcelu č. ■ s obytným domem ■ chlévem, stodolou (vložka č. ■ pozemkové knihy katastrální území Mradice) manželům J ■ a A ■ Š ■ Shora uvedené skutečnosti byly prokázány listinnými důkazy a mezi účastníky nebyly sporné.

25. Pokud jde o parcelu č. ■ zahrada bylo obsahem dědických spisů prokázáno, že dědické řízení po A ■ L ■ zemřelém ■ bylo řízení dne 12.3.1990 zastaveno pro nedostatek majetku a po H ■ L ■ zemřelé ■ bylo usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 25.11.1999 č.j. 36 D 1255/99 řízení ve věci dědictví po H ■ L ■ zastaveno a nepatrný majetek byl vydán dceři M ■ H ■. Do dědictví v těchto dědických řízeních sporná parcela č. ■ zahrada nebyla pozůstalou M ■ H ■ zahrnuta. Uvedená parcela byla projednána v dědickém řízení jako dodatečně najevo vyšlý majetek, a to v řízení po H ■ L ■ k žádosti O ■ H ■ podané dne 24.9.2012, tedy několik let poté, kdy bylo dědické řízení zastaveno. V dědickém řízení po A ■ L ■ byla předmětná parcela učiněna předmětem dědictví rovněž jako dodatečně najevo vyšlý majetek, a to k žádosti žalované podané u Okresního soudu v Mostě ze dne 6.5.2013. Na základě projednání tohoto dodatečně najevo vyšlého majetku nabyla předmětnou parcelu pozůstalá dcera M ■ H ■, narozená ■

26. Dle listinných důkazů, svědeckých výpovědí je nesporné, že žalobkyně i její právní předchůdci drželi a užívali dům čp. ■ se stavební parcelou č. ■ chlévem, stodolou v katastrálním území Mradice včetně sporné stavební parcely č. ■ přechýlené na parcelu č. ■ zahrada, což žalovaná nezpochybňovala. Dle žalované tomu tak mělo být na základě dřívější souhlasu daného žalobkyni otcem žalované. Žalobkyně užívala tuto ve stejném rozsahu jako její rodiče J ■ a A ■ Š ■ a před nimi J ■ a A ■ L ■. Svědkyně L ■ K ■ a V ■ M ■ přesvědčivě popsaly situaci, která v užívání sporného pozemku existovala včetně právních předchůdců žalobkyně. U domu čp. ■ se nacházel dvůr, na který navazovala zahrada se stromy a záhony. Objekt jako celek byl oplocen kamennou a cihlovou zdí, plaňkovým, z části drátěným plotem, objekt byl ohraničen a tvořil jeden celek. Rozsah oplocení a jednotlivé části byly shodně shledány při místním šetření soudem. Sporný pozemek č. ■ zahrada o výměře 279 m², který je zapsán v katastru nemovitostí na žalovanou jako vlastníci, užívala žalobkyně společně se sousedním pozemkem č. ■, pozemky nebyly odděleny, což bylo zjištěno při místním šetření a z provedených důkazů nebyl zjištěn opak. Stavební parcela ■, jakož i parcela č. ■ zahrada byly jako celek oploceny, stav oplocení a jeho skladba při místním ohledání koresponduje s popisem oplocení uvedeným ve znaleckých posudcích, které byly k důkazu provedeny. Usedlost byla popsána jak ve znaleckých posudcích, tak i slyšenými svědkyněmi jako uzavřený objekt, což je v souladu se zjištěním při místním ohledání soudem. Mezi účastníky nebylo sporné a bylo prokázáno rozhodnutím o dědictví, že žalobkyni na základě rozhodnutí Státního notářství v Lounech ze dne 15.12.1982 bylo potvrzeno, že nabyla dědictví po zemřelém J ■ Š ■, a to v rozsahu ½ a dle rozhodnutí Státního notářství v Lounech č.j. D 113/91-

14, které nabylo právní moci 13.1.1992 po A. Š. v rozsahu 1/2 týkající se mj. domu čp. v Mradicích se st.p. č. o celkové výměře 630 m².

27. Žalobkyně v dědickém řízení nabylo nemovitosti v těch hranicích, v nichž je nabyli její právní předchůdci, dům čp. se st.p. , objekt byl oplocen a tvořil jeden samostatný, územně uzavřený celek, oplocení nemovitostí se nezměnilo, sestává z původní kamenné zdi, cihlové zdi, částečně plaňkového plotu a drátěného plotu navazující na plechová vrata vedle domu čp. , kterými se vstupuje na pozemek. Pokud jde o poměr výměr pozemků, nabytý pozemek má dle katastru nemovitostí výměru 630m², výměra drženého pozemku je 279m². Držený pozemek dosahuje méně než poloviny výměry pozemku sousedního ve vlastnictví žalobkyně. Část stavebního pozemku č. je zastavěna domem čp. a v zadní části byl zastavěn dnes zbořenými budovami (chlívky, kolna), zbývající nezastavěnou část stavebního pozemku využívali vlastníci jako dvůr u domu čp. . Na uvedenou stavební parcelu navazuje sporný pozemek využívaný jako zahrada. Takto byly pozemky užívány vlastníky domu č. p. (žalobkyní i jejími právními předchůdci), byly společně oploceny, pod jedním uzavřením. Pro účely dědického řízení byly znalci zpracovány znalecké posudky, uvedena výměra pozemku, nemovitosti byly znalci prohlédnuty, nebylo prokázáno ani tvrzeno, že by znalci zjistili nesrovnalosti ohledně výměry pozemků, žalobkyně neměla důvod pochybovat o jejich správnosti. Nemovitosti jakož i sporný pozemek držela na základě rozhodnutí o dědictví, když se chopila větší držby pozemku, než jí přináležela, a to v hranicích držby, jak byla užívána jejími právními předchůdci.

28. Oprávněná držba se zakládá na omylu držitele, který se domnívá, že je vlastníkem držené věci, nemůže se zakládat na takovém omylu držitele, kterému se mohl při normální opatrnosti vyhnout. Judikatura Nejvyššího soudu, vycházející z presumpce dobré víry držitele, připouští oprávněnou držbu v případě, že držitel se chopí i (části) sousedního pozemku, který ve skutečnosti nekoupil; jedním z hledisek pro posouzení oprávněnosti držby je i porovnání výměr koupeného a omylem drženého pozemku. Oprávněnou držbu nelze podle okolností výjimečně vyloučit ani v případě, že výměra drženého sousedního pozemku dosahuje až 50 % výměry skutečně koupeného pozemku, za zcela výjimečných okolností i více. Ve prospěch dobré víry držitele pozemku svědčí i to, že nabytý a držený pozemek tvoří ohrazený ucelený funkční celek, pozemek byl připlocen k pozemku právních předchůdců držitele, přičemž přístup na něj byl možný jen z nemovitosti držitele. Významná je i skutečnost, že skutečný vlastník pozemku po celou dobu držby nedal najevo svůj nesouhlas a nebránil své vlastnické právo; to nasvědčuje závěru, že ani on nepředpokládal, že soused drží část jeho pozemku. Jsou-li dány uvedené skutečnosti, pak lze dobrou víru držitele vyloučit jen v případě, že jsou tu okolnosti, ze kterých vyplývá, že držitel věděl nebo musel vědět, že drží cizí pozemek (jeho část). Naopak dobrou víru držitele nevylučuje, že si nenechal nabytý pozemek odborně vymezit (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 22 Cdo 2451/2011).

29. Při hodnocení důkazů, zda žalobkyně byla v dobré víře, vzal soud v úvahu přesvědčení žalobkyně, že plotem ohraničená parcela stavební u čp. a sporná parcela zahrada č. tvoří jeden takto oplocením ohraničený pozemek včetně staveb zde se nacházejících, na parcelu bylo možné vstoupit ze sousedící parcely žalobkyně, která neměla povědomí o tom, že součástí oplocení je parcela, kterou nevlastní. Z provedených důkazů opak tohoto tvrzení žalobkyně nevyšel najevo. Tvrzení, že žalobkyně věděla, že předmětnou parcelu nevlastní, že otázku kolem nemovitostí chtěla řešit, což měla sdělit slyšenému svědkovi O. H. a měla o ní hovořit i s M. H. která reagovala tak, že nemovitost přenechá vnučce, nekorespondují s jednáním pozůstalé M. H. v řízeních o dědictví. Dědička M. H., pokud by jí bylo známo, že její rodiče jsou vlastníky sporné nemovitosti, kterou měla užívat žalobkyně a její právní předchůdci na základě tvrzené dřívější dohody prarodičů

svědka O ■■■■■ H ■■■■■ a rodičů žalobkyně, by nepochybně parcelu zahrnula do dědictví po otci v roce 1990 a po matce v roce 1999, spornou parcelu však předmětem dědictví neučinila a dědické řízení bylo zastaveno pro nepatrný majetek. Na rozdíl od tvrzení žalované, že měla být dohoda o přenechání sporného pozemku do užívání žalobkyni učiněna žalobkyní a otcem žalované, který jako svědek uvedl, že se jednalo o dohodu mezi jeho prarodiči a rodiči žalobkyně. Pokud by žalobkyně nabídla M ■■■■■ H ■■■■■ odkoupení sporného pozemku v roce 2008 a tím by se tato o parcele dozvěděla, nepochybně by učinila kroky k dodatečnému projednání dědictví, k čemuž však z její strany nedošlo. Žádost o dodatečné projednání dědictví týkající se sporné parcely podal v dědictví po H ■■■■■ L ■■■■■ až v roce 2012 O ■■■■■ H ■■■■■ který však jako svědek uvedl, že se o dědické řízení nezajímal a není mu nic známo o dodatečném projednání dědictví, přestože podal dne 24.9.2012 u Okresního soudu v Teplicích žádost o dodatečné projednání dědictví. V dědickém řízení po A ■■■■■ L ■■■■■ byla předmětná parcela učiněna předmětem dědictví rovněž jako dodatečně najevo vyšlý majetek, a to k žádosti žalované podané u Okresního soudu v Mostě ze dne 6.5.2013. Předmětnou parcelu nabyla následně pozůstalá dcera M ■■■■■ H ■■■■■ Předloženou emailovou korespondencí vedenou v roce 2014 a 2015 mezi žalovanou a K ■■■■■ Š ■■■■■ (synem žalobkyně) bylo jednáno o sporné parcele. Z obsahu emailů nelze učinit závěr, že by žalobkyně dříve před dubnem 2011, kdy pozemek číslo st. ■■■■■, jehož součástí je dům čp. ■■■■■ převedla na svého syna, měla vědět, že není vlastníkem sporné parcely. Daňová přiznání k dani z nemovitosti, týkající se sporné parcely a placení této daně žalovanou a M ■■■■■ H ■■■■■ se vztahují k roku 2014 a 2015, tedy až po té, kdy došlo k dodatečnému projednání dědictví ohledně této parcely.

30. S ohledem na shora uvedené se žalobkyně nepochybně chopila držby sporného pozemku na základě rozhodnutí Státního notářství v Lounech o dědictví po otci J ■■■■■ Š ■■■■■ ze dne 15.12.1982 (uvedeného dne nabylo právní moci) a po matce A ■■■■■ Š ■■■■■ ze dne 13.1.1992 (právní moc dne 13.1.1992) v dobré víře, že jí tento sporný pozemek patří, neboť se jednalo o pozemek oplocený a trvale užívaným jejími právními předchůdci spolu s nemovitostmi, které byly předmětem dědictví a ani nabyvatelka tohoto sporného pozemku na základě rozhodnutí o dodatečném projednání dědictví po H ■■■■■ L ■■■■■ a A ■■■■■ L ■■■■■ neučinila dříve žádné úkony směřující k nabytí do jejího vlastnictví. Ve prospěch žalobkyně svědčí poměr plochy pozemků, zejména pak skutečnost, že se jedná o pozemek oplocený se sousedním pozemkem žalobkyně jako jeden funkční celek, bez oddělení pozemků, užívané ve stejném rozsahu právními předchůdci žalobkyně. Po řadu let užívání pozemku nikdo nezpochybňoval, usedlost byla užívána tak, jak byla ohraničena oplocením. Žalobkyně byla za této situace přesvědčena, že jí sporná nemovitost patří. Nebylo prokázáno, že mohla mít o svém vlastnictví pochybnost. Žalobkyně se chopila držby pozemku v hranicích, v jakých byla usedlost užívána jejími rodiči, a to na základě výsledků dědického řízení v rozsahu 1/2 v dědickém řízení po otci a v rozsahu 1/2 v dědickém řízení po matce. Z provedených důkazů nevyplynulo, že by v průběhu desetileté vydržecí doby žalobkyně zjistila, že užívá cizí pozemek, že by jí taková skutečnost byla známa. Její dobrá víra s ohledem na právní úpravu vydržení a možnosti započtení doby držby s přihlédnutím k právní moci rozhodnutí o dědictví po jejím otci (právní moc rozhodnutí o dědictví 15.12.1982) trvala v době od 1.4.1983 po dobu delší než je vydržecí doba deseti let a po matce žalobkyně (právní moc rozhodnutí o dědictví 13.1.1992) trvala při započtení doby držby její právní předchůdkyně v době od 1.4.1983 po dobu delší než je vydržecí doba deseti let.

31. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobkyně byla se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, nemohla mít důvodné pochybnosti o tom, že jí pozemek patří, splnila předpoklady pro nabytí vlastnického práva vydržením.

32. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí přiznal náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř.. Žalobkyni náleží právo na náhradu odměny advokáta ve výši 8 x 2.500 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a, písm. d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to spolu s 8 paušálními náhradami výdajů á 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, vyjádření žalobců z 23.4.2015, vyjádření ze dne 18.5.2015, zastupování při jednání soudu dne 11.9.2017, v roce 2018 dne 8.1., 14.5., 24.9., 27.11.), cestovným ve výši 871,90 Kč a 3.063,40 Kč (za cestu osobním automobilem Škoda Rapid ze sídla zástupce žalobkyně v Praze na místní šetření do Mradic a zpět, za cesty ze sídla zástupce žalobkyně ke shora uvedeným jednání soudu do Loun a zpět) a náhradou za ztrátu času za celkem 20 započaté půlhodiny ve výši 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, to vše spolu s 21% DPH (5.950,41Kč), za zaplacení soudního poplatku ve výši 5.000 Kč, celkem 39.285,71 Kč. Náklady spojené s vyjádřením ze dne 15.11.2017 nebyly posouzeny jako účelné, neboť se jedná o podání, kterým žalobkyně učinila důkazní návrh. Uvedené náklady je žalovaná povinna uhradit ve lhůtě určené podle § 160 odst. 1 věta první o. s. ř., přičemž platební místo je určeno podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobce podat návrh na výkon rozhodnutí, exekuci.

Louny 8. října 2018

JUDr. Alena Šmicová , v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

za správnost : I.Krejcarová

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobkyně: Bohemia Faktoring, a.s., IČO 27242617
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1

proti

žalované: E ■ B ■ narozená ■
bytem ■

o zaplacení částky 13 895,58 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. V přerušném řízení se pokračuje a řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalované povinnost zaplatit jí pohledávku ve výši 13 895,58 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku ze smlouvy o poskytnutí bankovních produktů a služeb, v rámci níž byl žalované povolen debetní zůstatek na běžném korunovém účtu - Flexikredit. Dne 28. 4. 2020 vzala žalobkyně svůj návrh zcela zpět.
2. Žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela (§ 96 odst. 1 o. s. ř.). Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví (§ 96 odst. 2 věta první o. s. ř.).
3. Návrh byl vzat zpět účinně, dříve než začalo jednání, soud proto řízení zastavil.
4. Zavinení na zastavení řízení lze sice přičítat žalované, neboť její insolvenční řízení bylo zahájeno dne 1. 7. 2014 u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 46 INS 18061/2014, tedy v době, kdy již žalobkyně podnikla kroky k vymáhání dlužné částky soudní cestou, avšak usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2020 č. j. KSUL 46 INS 18061/2014-B-46, byla žalovaná osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Žalovaná byla osvobozena od placení shora uvedené pohledávky, přičemž náklady nalézacího řízení jsou jejím příslušenstvím, viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 29 NSČR 110/2015 ze dne 30. 11. 2015: „*U pohledávky (jistiny), která vznikla před zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nelze považovat příslušenství pohledávky tvořené soudem přiznanou náhradou nákladů řízení za peněžitý závazek, který dlužníku vznikl až po schválení oddlužení (§ 418 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona), ani za pohledávku vzniklou poté, co nastanou účinky schválení oddlužení (§ 409 odst. 2 insolvenčního zákona), bez zřetele k tomu, že toto příslušenství vzniklo (právní mocí soudního rozhodnutí) po schválení oddlužení.*“ Dle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3509/2010 ze dne 24. 11. 2010: „*pohledávka sice v neuhrazeném rozsahu nadále existuje, dlužník však je rozhodnutím insolvenčního soudu zbaven povinnosti ji věřiteli zaplatit. Koncepte oddlužení nadto i při rozhodování o osvobození od placení pohledávek vychází z toho, že je na dlužníku, zda dohodiní zákona dané úspěšně proběhnuvším oddlužením využije (zda o osvobození od placení pohledávek požádá), čemuž v duchu teze logiky odpovídá, že dlužníku, který se rozhodne pohledávky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

od jejichž placení byl rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozen, později uhradit dobrovolně, zůstane tato možnost zachována. Pohledávka v neuhrazeném rozsahu nezanikla, leč věřitel ji nemůže úspěšně vymáhat; v soudním či jiném řízení již nelze takovou pohledávku věřiteli přiznat.“ Dle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 155/2017 ze dne 30. 5. 2019: „Lze tedy uzavřít, že v řízení o pohledávce, od jejíhož placení byl dlužník osvobozen, nelze (nejde-li o důvody separace nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 147 a § 148 odst. 2 o. s. ř.) dlužníka po dobu trvání účinků přiznaného osvobození zavázat k náhradě nákladů řízení.“ Soudu tak nezbylo než rozhodnout ohledně požadovaných nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když řízení bylo zastaveno (§ 146 odst. 1 o. s. ř.).

5. Zastavení řízení navrhla žalobkyně na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2020 č. j. KSUL 46 INS 18061/2014-B-46, kterým byla žalovaná osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Žalovaná pohledávku žalobkyně v insolvenčním řízení nepopřela. Soudu tak nezbylo než rozhodnout ohledně požadovaných nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když řízení bylo zastaveno (§ 146 odst. 1 o. s. ř.).
6. Dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč se z těchto důvodů nevrací.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 12. května 2020

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobkyně: Tomiha s.r.o., IČO 29446767
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Jüngerem
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory

proti
žalovanému: J. Š., narozený
bytem

o zaplacení částky 21 319,69 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 28. 12. 2015, č. j. 9 C 221/2014-11, se pokračuje a řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí pohledávku ve výši 21 319,69 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku ze smlouvy o běžném účtu č. 157878970/0600 a spotřebitelském kontokorentním úvěru Flexikredit, kterou žalovaný uzavřel dne 12. 5. 2006 s právním předchůdcem žalobkyně společností GE Money Bank, a.s., IČO 25672720. Dne 14. 5. 2020 vzala žalobkyně svůj návrh zcela zpět.
2. Žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela (§ 96 odst. 1 o. s. ř.). Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví (§ 96 odst. 2 věta první o. s. ř.). Návrh byl vzat zpět účinně, dříve než začalo jednání, soud proto řízení zastavil.
3. Zastavení řízení navrhla žalobkyně na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2020 č. j. KSUL 79 INS 27078/2014-B-35, kterým byl žalovaný osvobozen od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Žalovaný pohledávku žalobkyně v insolvenčním řízení nepopřel. Soudu tak nezbylo než rozhodnout ohledně požadovaných nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když řízení bylo zastaveno (§ 146 odst. 1 o. s. ř.).
4. Dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Zaplacený soudní poplatek ve výši 853 Kč se z těchto důvodů nevrací.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 26. května 2020

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.6.2020. Připojení doložky provedla Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivanou Koberovou Ph.D. ve věci

žalobkyně: ČEZ Distribuce, a.s., IČO 24729035
sídlem Teplická 874/8, 405 02, Děčín 4 - Podmokly
zastoupená advokátkou doc. JUDr. Mgr. Janou Navrátilovou, Ph.D.
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00, Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: L [REDACTED] R [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]

o zaplacení 134.323 Kč s příslušenstvím, o zpětvzetí žaloby

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Po právní moci tohoto usnesení se vrací žalobkyni zaplacená část soudního poplatku ve výši 4 299 Kč.

Odůvodnění:

Žalobkyně podala dne 27. 6. 2014 u Okresního soudu v Lounech žalobu o zaplacení částky 134 323 Kč s příslušenstvím. Podáním doručeným soudem dne 11. 5. 2020 vzala žalobkyně svůj návrh zpět vzhledem k tomu, že nabylo právní moci usnesení o osvobození žalovaného jako dlužníka od placení dosud neuspokojených pohledávek v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. KSUL 81 INS 21274/2014.

Dle ustanovení § 96 odst. 1 o.s.ř. žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Dle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Dle ustanovení § 96 odst. 3 o.s.ř. jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. Dle ustanovení § 96 odst. 4 o.s.ř. ustanovení odstavce 3 neplatí, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání.

V daném případě bylo řízení dle ustanovení § 96 o.s.ř. zastaveno, když žalobkyně po podání žaloby vzala zpět svůj návrh a nebylo třeba souhlasu žalovaného.

Soud v souladu s ustanovením § 146 o.s.ř. rozhodl tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Krejcarová.

Žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 5.374 Kč. V souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích soud rozhodl, že žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 4 299 Kč, tj. snížený o 20 %.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 14. května 2020

JUDr. Ivana Koberová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.6.2020. Připojení doložky provedla Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Krejcarová.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Svobodové a přisedících Luboše Maršála a Ing. Bc. Miroslavy Habel ve věci

žalobkyně: WILLI BETZ Logistik s.r.o., IČO 25225031
sídlem Průmyslový areál Vysočany 65, 348 02 Bor

proti
žalovanému: J. N. , narozený
bytem

o zaplacení částky 80 253 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje podle § 96 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, neboť žalobkyně vzala žalobu v celém rozsahu zpět.
- II. Dle ustanovení § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek v částce 2 210 Kč dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
- IV. Soudní poplatek zaplacený za žalobu bude vrácen žalobkyni na účet vedený u peněžního ústavu v České republice, který soudu sdělí do 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Pokud nemá účet u peněžního ústavu v České republice, sdělí soudu v téže lhůtě adresu, na níž bude vrácen soudní poplatek zaplacený za žalobu poštovní poukázkou.

Odůvodnění:

Odůvodnění tohoto usnesení není vyhotovováno v souladu s ustanovením § 169 odst. 2 o.s.ř., neboť nebylo rozhodnuto ve věci samé, povaha věci to připouští a z obsahu spisu je zřejmé, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 14. května 2020

Mgr. Jitka Svobodová v.r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Svobodovou
ve věci

žalobce (žalobkyně):

a) J. Z., nar. ,

b) B., nar. ,

oba zastoupeni advokátem: Mgr. Jana Libusová, Čeňka Zemana
1716, 440 01, Louny

proti

žalovanému (žalované):

1. A. V., nar. ,

2. Z. V., nar. ,

oba zastoupeni advokátem: Mgr. Pavel Janda, Poděbradova 638, 440
01, Louny

O určení hranice pozemků

takto:

- I. Určuje se, že žalobci jsou vlastníky pozemku parc. a pozemku parc. č. v k.ú. Cítoliby tak, jak je vymezeno geometrickým plánem pro průběh hranice určené soudem vypracovaným Ing. Janou Sasovou - Geodetické služby provozovna Nerudova 957, 430 01 Chomutov, č. plánu: ze dne 5.12.2018, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku.
- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 56.797,- Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobců.

III. Žalovaní jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně státu ČR – Okresnímu soudu v Lounech náhradu nákladů řízení ve výši 9.991 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se svým návrhem domáhali určení, že hranice mezi pozemkovými parcelami žalobců č. [redacted] a č. St. [redacted] a pozemkovou parcelou žalovaných č. St. [redacted] v k.ú. Cítoliby je stanovena rozhraním domů čp. [redacted] a čp. [redacted] dále přímkou vedenou od konce rozhraní těchto domů přes historickou studnu hospodářské budovy umístěné na pozemku parc. č. [redacted] a dále štitovou zdí této hospodářské budovy (spojnice bodu [redacted] rozhraní domů), 1 [redacted]-(rozhraní domů), studna, [redacted], [redacted] (roh budovy) a [redacted] (roh budovy).
2. Svůj návrh odůvodnili tím, že žalobci mají ve společném jmění manželů pozemky parc. č. [redacted] – zahrada a pozemek, parc. č. St. [redacted] – zastavěná plocha a nádvoří v k.ú. Cítoliby. Tyto pozemky nabyli na základě kupní smlouvy ze dne 14.5.1991 a od té doby je užívají. Žalovaní mají ve společném jmění manželů pozemek parc. č. st. [redacted] – zastavěná plocha a nádvoří v k.ú. Cítoliby, který je zapsán Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny na LV č. [redacted]. Žalovaní koupili uvedený pozemek v roce 2004. Výše uvedené pozemky žalobců a žalovaných byly od nepaměti (z doby kolem roku 1900) do roku 2012 odděleny zhruba 40 cm silnou kamennou ohradní zdí vysokou cca 1 metr, do jejíhož středu byly zasazeny kovové trubky, mezi nimiž bylo zasazeno pletivo. Pod částí této zdi pak byla vyhloubena studna, vyvedená jak na pozemek žalobců, tak na pozemek žalovaných a sloužící vlastníkům obou takto oddělených parcel, tj. žalobcům a žalovaným, k odběru vody. První žalovaný počátkem roku 2012 tuto společnou zeď svévolně zboural, aniž by ji jakkoli obnovil. Celý pozemek pod zdí, včetně tzv. historické studny, prohlásil za majetek žalovaných a od té doby odpírá žalobcům vodu ze studny a maří jakékoli jejich pokusy o oddělení pozemků plotem k ochraně jejich majetku. Žalobci nesouhlasí s tvrzením žalovaných, že by zeď, resp. nyní již jen pozemek pod původní zdí se studnou, byl ve výhradním vlastnictví žalobců, neboť zbouranou zeď vždy považovali za společnou, ať již kvůli společně užívané studni a způsobu napojení zdi na rozhraní domů, nebo proto, že v kupní smlouvě mají uvedeno, že pozemky kupují včetně oplocení. Jakékoli dosavadní pokusy žalobců o ochranu svých práv se minuly účinkem. Žalobcům tak nezbývá, než podat tuto žalobu, neboť je naléhavý právní zájem na určení, kudy přesně vede hranice mezi pozemky účastníků řízení, čímž žalobci získají do budoucna jistotu ohledně svých vlastnických práv a možnosti efektivně bránit tato práva proti neustálým obtěžujícím zásahům ze strany žalovaných.
3. Žalovaní s návrhem nesouhlasili s tím, že v roce 2012 skutečně zeď, která se nacházela na pozemku žalovaných, zbourali, a to z důvodu hrozícího zřícení části zdi. Nesouhlasili s tvrzením žalobců, že by zeď zasahovala na pozemek žalobců a jednalo by se tak o společnou zeď. Pokud jde o studnu, která se částečně nacházela pod zbořenou zdí, tato leží celá na pozemku parc. č. st. [redacted]. Žalobci dle žalovaných se svou žalobou pokoušeli zlegalizovat předchozí protiprávní zásahy do vlastnických práv žalovaných (v minulosti se do studny z boku prokopali, přiváděli tam dešťovou vodu a odebírali vodu ze studny čerpadlem). Žalovaní zejména mají za to, že hranice mezi jejich pozemkem a pozemkem žalobců vede od rozhraní domu čp. [redacted] a [redacted] podél studny ke zdi hospodářské budovy k zadní části dvorku žalovaných.
4. Okresní soud v Lounech ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 30.1.2018, č.j. 13C 198/2014-108, kdy žalobě vyhověl. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní včasné odvolání, na základě kterého Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 22.8.2018 rozsudek prvostupňového soudu zrušil s tím, že je třeba žalobní petit formulovat jako požadavek na určení vlastnického práva k určitému pozemku nebo jeho části, přičemž je třeba sporný pozemek vymezit geometrickým plánem.

5. S ohledem na názor krajského soudu, kterým je okresní soud vázán, žalobci upravili žalobní petit a zdejší soud usnesením ze dne 3.1.2019, č.j. 13C 198/2014-147 připustil změnu žaloby tak, že žalobci se domáhají určení, že jsou vlastníky pozemku parc.č. 126/1 a pozemku parc.č. [REDACTED] v k.ú. Cítoliby tak, jak je vymezeno geometrickým plánem pro průběh hranice určené soudem vypracovaným Ing. Janou Sasovou - Geodetické služby provozovna Nerudova 957, 430 01 Chomutov, č. plánu: [REDACTED] ze dne 5.12.2018.
6. Okresní soud v Lounech následně rozhodl rozsudkem ze dne 19.3.2019, č.j. 13C 198/2014-155, kdy žalobě vyhověl. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní včasné odvolání, na základě kterého Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 31.7.2019 rozsudek prvostupňového soudu zrušil s tím, že soud prvního stupně zatížil řízení vadou neodstranitelnou v odvolacím řízení tím, že geometrický plán nečinil součástí napadeného rozsudku. Bez připojení tohoto plánu k napadenému rozsudku je napadený rozsudek nevykonatelný, což je vada, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
7. Soud provedl dokazování účastnickou výpovědí žalovaného, místním ohledáním, vypracováním znaleckého posudku, geometrickým plánem a dalšími listinnými důkazy. Žalovaný při své účastnické výpovědi trval na tom, že žaloba je nedůvodná, když žalobci hranici mezi pozemky upravili v neprospěch žalovaných tím, že zeď zúžili proto, aby měli lepší přístup k okraji studny. Tvrdil, že studna je celá žalovaných, přestože je v kupní smlouvě ohledně ní napsáno, že si koupil její polovinu. Je tomu tak proto, že druhá polovina studny byla pod zdí a zeď byla na jeho majetku, na parcele č.st. [REDACTED]. Žalovaný dle svého tvrzení zeď zbouřil pro její stavebně-technický stav. Na to, že zeď je v jeho vlastnictví, sousedy opakovaně upozorňoval, což může prokázat vytykácími dopisy. Dále uvedl, že pozval geodeta Ing. Polanovou, aby zaměřila přesně, kudy vede hranice mezi pozemky. Geodetka dle vyjádření žalovaného něco změřila, ale udělala to špatně, a proto s ní jednání přerušil. Navíc, dle názoru žalovaného, geodeti neumí měřit na centimetry a nevěří jim. Z výpisu katastru nemovitostí, listu vlastnictví [REDACTED] bylo zjištěno, že žalobci mají ve vlastnictví pozemek, parcelu st. [REDACTED] o výměře 178 m², jejíž součástí je stavba čp. [REDACTED]. Z listu vlastnictví č. [REDACTED] Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny bylo zjištěno, že žalovaní mají ve společném jmění manželů pozemek- parcelu st. [REDACTED], jejíž součástí je stavba čp. [REDACTED]. Z katastrální mapy bylo zjištěno, že pozemky účastníků leží vedle sebe, přičemž mají společnou hranici na rozhraní domů [REDACTED], dále vede hranice přes zahradu k rohu budovy [REDACTED]. Z vyjádření Městského úřadu v Lounech ze dne 1.2.2012 bylo zjištěno, že Městský úřad v Lounech žalobcům sdělil mj., že podle § 128 stavebního zákona je vlastník stavby povinný ohlásit stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu, s výjimkou staveb uvedených v § 103 stavebního zákona, nejde-li o stavbu, v níž je přítomen azbest. Stavba zděného oplocení je stavbou uvedenou v § 103 odst. 1 písm. d) bod 6 stavebního zákona jako stavba, která nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Pokud je vlastník stavby na pozemku st. č. [REDACTED] vlastníkem také stavby zděného oplocení, může uvedenou stavbu odstranit bez ohlášení stavebnímu úřadu. Z dopisu Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu a životního prostředí ze dne 30.11.2012, který je adresován žalobkyni vyplývá, že tento se k žádosti žalobkyně vyjádřil tak, že z listin, které byly žalobkyní předloženy vyplývá, že nemovitosti žalobců i žalovaných pochází z doby kolem roku 1900. V této době byly nemovitosti zásobovány pitnou i užitkovou vodou z vybudovaných studní, neboť neexistovaly veřejné vodovodní řády. V případě, že se na parcele č. [REDACTED] a [REDACTED] nachází kopaná studna, která se polovinou nachází na stavební parcele [REDACTED] a polovinou na stavební parcele [REDACTED], přičemž stavbou pomyslně prochází hranice pozemků, pak lze předpokládat a konstatovat, že mají právo k odběru podzemních vod i užívání vodního díla oba vlastníci shora uvedených nemovitostí. Za předpokladu, kdy se jedná o historickou studnu, tedy studnu vybudovanou před rokem 1955, je odběr podzemních vod povolený pro obě nemovitosti. Notářským zápisem NZ 306/91, [REDACTED] N 403/91 ze dne 14.5.1991 byla uzavřena kupní smlouva mezi K [REDACTED] T [REDACTED], nar. [REDACTED] a jeho manželkou J [REDACTED] T [REDACTED] nar. [REDACTED] jako stranou prodávající a B [REDACTED] Z [REDACTED] nar. [REDACTED] a jeho manželkou [REDACTED]

J. Z. , nar. jako kupujícími, přičemž žalobci nabyli do svého vlastnictví rodinný dům čp. v Cítolibeč na stp. č. o výměře 178 m² a zahradou č. parc. o výměře 145 m² s oplocením, dvěma dřevníky, žumpou, venkovními úpravami a trvalými porosty, zapsanými na LV č. k.ú. Cítoliby. Z kupní smlouvy ze dne 14.4.2004 bylo prokázáno, že tato kupní smlouva byla uzavřena mezi paní V. H. nar. a žalovanými, přičemž žalovaní nabyli do svého výlučného vlastnictví budovu- rodinný dům čp. v Cítolibeč na st.p. a pozemek st.p. o výměře 217 m² s kůlnou s 1/2 kopané studny a s venkovními úpravami zapsané na LV 27 pro obec a k.ú. Cítoliby u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Louny. Z vytyčovacího protokolu Ing. Jany Sasové ze dne 6.9.2012 vyplývá, že na žádost B. Z. byli pozváni účastníci k vytyčení vlastnické hranice mezi pozemky parc. č. st. Dle tohoto protokolu při vlastním vytyčení nebylo dosaženo mezi vlastníky pozemku parc. č. st. a shody na průběhu vlastnické hranice, při měření byla zaměřena i studna, která je podle DKM na obou parcelách, tj. st. i . Vlastnický ani jiný vztah ke studni není v ISKN veden a nebyl zapsán ani v pozemkové knize. Určení průběhu hranice není možné bez shody obou vlastníků, navržený průběh hranice však nebyl vlastníkem parcely st. (žalovaným) akceptován. Ze zakázkového listu č. Ing. L. a D. P. bylo zjištěno, že na základě objednávky A. V. na vytyčení hranic parcel č. st. a st. proběhlo dne 18.7.2012 zaměření a dne 31.7.2012 schůzka v kanceláři, kdy objednatel byl seznámen s výsledkem zaměření. Žalovaný pan V. si vzal týden na rozmyšlenou, jak postupovat dál, byl mu předán zakres zaměření. Dne 9.8.2012 žalovaný V. požádal o ukončení zakázky. Z prohlášení ze dne 27.3.2017 bylo prokázáno, že V. R. nar. prohlásil, že jeho rodiče byli v letech 1975 – 1998 vlastníky pozemku parc. č. st. v k.ú. Cítoliby a tento prohlásil, že kamennou zeď, která oddělovala uvedený pozemek od pozemku jejich sousedů, (tím je pozemek parc. č. st. považoval s rodiči za společnou s jejich sousedy a za nesporné měli i to, že mají se sousedy společnou studnu vykopanou pod touto společnou zdí. Studnu tedy užívali oni i jejich sousedé. V Cítolibeč je toto řešení celkem obvyklé, studna je kamenná a velmi stará. Štítová zeď jejich rodinného domu byla hranicí pozemku a vyznačoval to i kovový plůtek, vedený prostředkem kamenné zdi. Z rozsáhlé fotodokumentace a z místního ohledání je zřejmé, že bývalé oplocení, již zbourané, vedlo částečně přes studnu, která tak z menší části ležela na pozemku žalobců, z větší části na pozemku žalovaných. Na kamenné zdi byl veden kovový plůtek. Ze znaleckého posudku na určení hranice mezi pozemky č. parc. st. a st. vypracovaného Ing. Petrem Vyskočilem, znalcem z oboru geodzie a kartografie, bylo zjištěno, že znalec po provedení ohledání a měření vyhodnotil průběh hranice mezi pozemky parc. č. st. a k.ú. Cítoliby na straně jedné a č. parc. st. k.ú. Cítoliby na straně druhé. Hranice mezi zkoumanými pozemky je dle znalce vedena po bodech označených dle seznamu souřadnic tak, jak je označena v původním petitu žaloby. Znalec pouze některé souřadnice bodů zpřesnil a určil v kódu kvality 3. Ze znaleckého posudku také vyplývá, že studna, která se nachází pod hranicí pozemků má vnitřní průměr 1,07 m, přičemž část poloměru v hodnotě 0,30 m zasahuje na pozemek č. parc. st. a část v hodnotě 0,77 m zasahuje na pozemek č. parc. st. Znalec dále zkonstatoval, že ačkoli geodetické určení pozemků vykazuje v mnoha případech překročení dopustných odchylek dle odstavce a) přílohy 13.4 Katastrální vyhlášky, jsou lomové body vlastnických hranic v terénu dobře patrné či určitelné a souřadnice podrobných bodů polohopisu zkoumané hranice nepřekračují odchylky dle odst. b) přílohy 13.4 Katastrální vyhlášky. Hranici mezi pozemky účastníků, určenou znalcem Ing. Vyskočilem, pak přesně kopíruje geometrický plán ze dne 5.12.2018, vypracovaný zeměměřickým inženýrem Ing. Janou Sasovou, pod číslem plánu: , který vymezil obě pozemkové parcely ve vlastnictví žalobců. Geometrický plán splňuje náležitosti stanovené katastrálním zákonem, byl předložen v potřebném počtu stejnopisů, byl ověřen, katastrální úřad udělil souhlas s očíslováním parcel, geometrický plán byl potvrzen a je stejnopisem úředně ověřeným. Žalovaní nespороvali skutečnost, že průběh hranice mezi pozemky účastníků je shodný s hranicí, kterou označil ve výše popsaném znaleckém posudku pomocí souřadnic Ing. Vyskočil.

8. Soud na základě shora uvedeného má následující závěr o skutkovém stavu věci. Žalobci mají ve společném jmění manželů pozemky parc. č. ■■■■■ a č. st. ■■■ v k.ú. Cítoliby. Žalovaní mají ve společném jmění manželů pozemek parc. č. st. ■■■, jehož součástí je stavba č.p. ■■■ v k.ú. Cítoliby. Žalobci nabyli předmětné nemovitosti na základě kupní smlouvy sepsané notářským zápisem dne 14.5.1991, přičemž předmětné nemovitosti zakoupili s oplocením, dvěma dřevníky, žumpou, venkovními úpravami a trvalými porosty. Žalovaní výše uvedené nemovitosti nabyli na základě kupní smlouvy ze dne 14.4.2004, přičemž nemovitosti byly nabyty s kůlnou, s polovinou kopané studny a venkovními úpravami. Výše uvedené pozemky účastníků byly odděleny až do roku 2012 40 centimetrů silnou kamennou ohradní zdí, vysokou zhruba 1 metr, v jejímž středu byly zasazeny kovové trubky, mezi nimiž bylo nataženo pletivo. Pod zdí byla vyhloubena studna, vyvedená jak na pozemek žalobců, tak na pozemek žalovaných. První žalovaný začátkem roku 2012 tuto společnou zeď zboural, aniž by ji obnovil. Historickou studnu, která leží pod původní kamennou zdí vždy, (a to i právní předchůdci žalovaných), využívali vlastníci obou sousedních parcel. Hranice mezi pozemky č. parc. st. ■■■■■ v k.ú. Cítoliby na straně jedné a č. parc. st. ■■■ na straně druhé byla určena znaleckým posudkem Ing. Vyskočila jako spojnice bodů očíslovaných a v terénu označených takto:

číslo bodu	souřadnice pro zápis do KN		kód kv.
	Y	X	
158-280	782060.94	1009652.99	4
158-279	782051.52	1009651.54	4
2	782048.69	1009651.57	3
3	782047.74	1009651.43	3
158-278	782045.72	1009650.79	4
158-277	782036.40	1009649.58	4
158-276	782032.86	1009649.06	4.

9. Geometrický plán ze dne 5.12.2018, vypracovaný Ing. Janou Sasovou, pod číslem plánu: ■■■■■, vymezil pozemky parc.č. ■■■■■ v k.ú. Cítoliby, které jsou ve vlastnictví žalobců, přičemž hranice mezi pozemky účastníků vymezená tímto geometrickým plánem zcela kopíruje zaměření provedené znalcem Ing. Vyskočilem.
10. Jsou-li hranice mezi pozemky neznatelné nebo pochybné, má každý soused právo požadovat, aby je soud určil podle poslední pokojné držby. Nelze-li ji zjistit, určí soud hranici podle slušného uvážení (§ 1028 občanského zákoníku).
11. Slovo pochybnost ve smyslu § 1028 o.z. je třeba vykládat tak, že jde o pochybnost objektivní, tedy v podstatě o neurčitelnost hranice mezi pozemky. V daném sporu se však o tento typ nejedná, neboť v tomto případě jde pouze o subjektivní spor mezi účastníky, kdy hranice je sporná jen mezi nimi. Objektivně soud může za pomoci znalce a dalšího dokazování zjistit, kudy hranice pozemku vedla. Žaloba na určení sporné hranice mezi pozemky, kterou lze objektivně zjistit, je jen zvláštním případem žaloby na určení vlastnického práva žalobce.
12. Žalobou (návrhem na zahájení řízení) lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto zejména o určení, zda tu právo je či není, je-li na to naléhavý právní zájem (§ 80 písm. c) občanského soudního řádu).
13. Soud v daném sporu shledal naléhavý právní zájem, neboť se jedná o určení vlastnictví a určovací žalobou tak lze zajistit a vytvořit pevný právní základ pro právní vztahy účastníků. Zároveň se touto žalobou odstraní stav právní nejistoty a soudním rozhodnutím tak bude dosaženo shody mezi stavem právním a stavem zapsaným do katastru nemovitostí.

14. V daném sporu tak bylo prokázáno, že hranice mezi pozemky je jen subjektivně sporná, když objektivně ji lze určit. Soud tedy zkoumal, kudy vede sporná hranice a po provedeném dokazování zjistil, že tvrzení žalobců jsou prokázána a žalobě vyhověl. Své skutkové závěry soud zejména opřel o znalecký posudek, v němž znalec jednoznačně určil hranici mezi pozemky shodnou s hranicí, jak ji označili žalobci v původním petitu žaloby, přičemž znalec pouze některé souřadnice zpřesnil a určil v kódu kvality 3. Skutečnost, že hranice mezi pozemky vedla právě přes historickou studnu, byla prokázána i prohlášením V. R., jehož rodiče byli v letech 1975 – 1998 vlastníky pozemku parc. č. st. v k.ú. Cítoliba a tento prohlásil, že kamennou zeď, která oddělovala uvedený pozemek od pozemků jejich sousedů (tím je pozemek parc. č. st. 126) považovali s rodiči za společnou se sousedy a za nesporné měli to, že mají se sousedy společnou studnu vykopanou pod zdí, kterou užívali R. i jejich sousedé. Též z fotodokumentace bylo zřetelné, že studna se nachází pod touto původní kamennou zdí, částečně na pozemku obou stran. Dále byla tato hranice mezi pozemky stvrzena i kupní smlouvou sepsanou ve formě notářského zápisu, kde bylo výslovně uvedeno, že žalobci zakoupili nemovitosti mj. s oplocením a zejména kupní smlouvou ze dne 14.4.2004, kdy v této je výslovně uvedeno, že žalovaní koupili předmětnou nemovitost s polovinou kopané studny. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že hranice mezi pozemky již v minulosti vedla přes kopanou studnu, toto odpovídá též historické funkci studny, která v době, kdy v obci nebyl vodovodní řád, zásobovala vodou obě sousedící nemovitosti. Ze znaleckého posudku pak byly jednoznačně určeny souřadnice bodů, kudy sporná hranice vede. Znalec označil lomové body vlastnických hranic v terénu jako dobře patrné, určitelné, přičemž souřadnice podrobných bodů polohopisu zkoumané hranice nepřekračují odchylky povolené přílohou Katastrální vyhlášky. Pokud žalovaní namítali, že znalec pracuje s odchylkou až 56 cm, pak je třeba zdůraznit, že tato odchylka je určena vyhláškou a znalec ji musí v posudku uvést. Z posudku je nicméně zřejmé, že znalec určil hranici mezi pozemky jednoznačně, přičemž vycházel z měřické a písemné dokumentace, geometrických plánů z počátku 20. století i digitální katastrální mapy. Hranice je vedena po bodech, které jsou logickým a dobře patrným rozhraním pozemků, jak je zřejmé i z fotodokumentace a místního ohledání provedeného soudem, když budovy č. p. 81 a č.p. 82 mají patrné rozhraní a protější krajní bod je označený rohem zdi hospodářské budovy. Geometrický plán ze dne 5.12.2018, vypracovaný Ing. Janou Sasovou - Geodetické služby provozovna Nerudova 957, 430 01 Chomutov, pod číslem plánu: pouze vymezil obě pozemkové parcely ve vlastnictví žalobců, přičemž hranice mezi pozemky účastníků přesně kopíruje hranici zaměřenou znalcem Ing. Vyskočilem. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobě zcela vyhověl a rozhodl tak, jak je uvedeno shora, ve výroku rozsudku.

15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalobci byli zcela úspěšní. Soud proto přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 56.797,- Kč, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku 5.000,- Kč, zálohy na znalecký posudek 3.000,- Kč, úhrady za zhotovení geometrického plánu ve výši 3.497,- Kč a odměny za zastupování advokátem ve výši 36.700,- Kč. Advokátu náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty 35.000,- Kč ve výši 4.000,- Kč, když sazba za jeden úkon byla přiznána za zastupování dvou osob a byla snížena o 20% (§ 12 odst. 4 a.t.). [Advokátce žalobců byla přiznána náhrada za 10 úkonů právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., za návrh ve věci samé, za vyjádření k odvolání 2x dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., za účast na jednání soudu dne 31.3.2017, dne 26.1.2018, dne 12.3.2019 a dne 7.1.2020 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t., za účast při místním ohledání dne 13.4.2017, za účast při místním šetření znalce dne 8.9.2017 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t.] advokátce žalobců byla dále přiznána náhrada za čas ve výši ½ mimosmluvní odměny za jednání dne 19.1.2018 dle § 14 odst. 2 a.t. a paušální náhrada hotových výdajů za 11 úkonů právní služby po 300,- Kč podle § 13 a.t. Za úpravu petitu soud žalobcům náhradu nákladů nepřiznal, když petit měl být perfektní již při podání žaloby. Náhradu nákladů řízení soud uložil

zaplatit žalovaným zaplatit společně a nerozdílně ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky žalobců (§ 160 odst. 1 o.s.ř., § 149 odst. 1 o.s.ř.).

16. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Česká republika - Okresní soud v Lounech přitom ve věci hradil na nákladech znaleckého posudku částku 9.991,- Kč, o kterou byla po vyúčtování znaleckého rozhodnutím Okresního soudu v Lounech č.j. 13C 198/2014-95 ze dne 12.10.2017 převýšena záloha na znalecký posudek uhrazená účastníky v celkové výši 6.000,- Kč. Zaplacení nákladů řízení soud uložil neúspěšným žalovaným společně a nerozdílně ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř..

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím řádně a včas splněna, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Louny 7. ledna 2019

Mgr. Jitka Svobodová, v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Ponížilová.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl vyšší soudní úřednicí Petrou Kratochvílovou v právní věci

žalobců:

a) J [redacted] Z [redacted], nar. [redacted], [redacted]

02,

[redacted]

b) B [redacted] Z [redacted], nar. [redacted], [redacted]

[redacted]

oba zastoupeni advokátem: Mgr. Jana Libusová, Čeňka Zemana
1716, 440 01, Louny

proti

žalovaným:

1. A [redacted] V [redacted] nar. [redacted], [redacted]

2. Z [redacted] V [redacted] nar. [redacted], [redacted]

oba zastoupeni advokátem: Mgr. Pavel Janda, Beneše z Loun 50,
440 01, Louny

o určení hranice pozemků

takto:

- I. Podání žalovaných zaslané soudu dne 1. 3. 2020 neobsahuje náležitosti podání uvedené v § 79 odst. 1 občanského soudního řádu:
 - nejsou v něm vylíčeny rozhodující skutečnosti,
 - nejsou v něm označeny důkazy, jichž se navrhovatelé dovolávají,
 - a zejména z něj není patrné, čeho se navrhovatelé domáhají.
- II. Podání žalovaných zaslané soudu dne 1. 3. 2020 neobsahuje náležitosti odvolání uvedené v § 205 odst. I o.s.ř.:
 - odvolací důvod – v čem spatřujete nesprávnost rozhodnutí nebo postupu soudu (odůvodnění).
 - odvolací návrh – čeho se odvoláním domáháte, jak má odvolací soud rozhodnout.
- III. Soud vyzývá žalované, aby vady podání uvedené pod bodem I. a II. odstranili ve lhůtě **15 dnů** od doručení tohoto usnesení.

Nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně doplněno, věc bude předložena odvolacímu soudu, který v případě, že v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, podání **odmítne**. Odmítnutím podání je řízení skončeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné. Proti tomuto usnesení je možné podat námitky do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. V námitkách nelze uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy. O těchto námitkách rozhodne předseda senátu.

Louny 23. března 2020

Petra Kratochvílová v.r.

vyšší soudní úřednice

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.04.2020. Připojení doložky provedla Věra Zlatníková dne 08.07.2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem ve věci

žalobkyně: CP Inkaso s.r.o., IČO 29027241
sídlem Opletalova 1603/57, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Vladimírem Šteklm
sídlem Štěpánská 317/3, 602 00 Brno

proti
žalovanému: R [REDAKCE] P [REDAKCE], narozená [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

o: zaplacení 85 993,53 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni bude po právní moci tohoto usnesení vrácena část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 440 Kč prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Odůvodnění:

Žalobkyně podala proti žalované žalobu na zaplacení částky 85 993,53 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku z úvěrové smlouvy. Okresní soud v Lounech ve věci vydal elektronický platební rozkaz, který musel být zrušen pro nemožnost jeho doručení žalované. Následně však byl zjištěn úpadek žalované a soud povolil řešení úpadku oddlužením. Soudem bylo zjištěno, že žalovaná oddlužení řádně splnila a Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020 osvobodil dlužníka, tedy žalovanou v této věci od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit.

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi tak vzala žalobkyně svým podáním ze dne 12. 5. 2020 svou žalobu v plném rozsahu zpět.

Soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. V tomto případě činila výše zaplaceného soudního poplatku 3 440 Kč, proto soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 440 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 15. května 2020

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.6.2020. Připojení doložky provedla Andrea Patkoló, dne 27.11.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem ve věci

žalobkyně: SECAPITAL S.à.r.l.
sídlem rue Jean Piret 1A, 2350 Lucemburk
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Rašovským
sídlem Kotlářská 51a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: J. P. [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]

o: zaplacení 119 834 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni bude po právní moci tohoto usnesení vrácena část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 400 Kč prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Odůvodnění:

Žalobkyně podala proti žalovanému žalobu na zaplacení částky 119 834 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku z úvěrové smlouvy č. 3122527410. Okresní soud v Lounech ve věci vydal elektronický platební rozkaz, který musel být zrušen pro nemožnost jeho doručení žalovanému. Následně však byl zjištěn úpadek žalovaného a soud povolil řešení úpadku oddlužením. Soudem bylo zjištěno, že žalovaný oddlužení řádně splnil a Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020 osvobodil dlužníka, tedy žalovaného v této věci od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit.

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi tak vzala žalobkyně svým podáním ze dne 13. 5. 2020 svou žalobu v plném rozsahu zpět.

Soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. V tomto případě činila výše zaplaceného soudního poplatku 3 400 Kč, proto soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 400 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 15. května 2020

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem ve věci

žalobkyně: SECAPITAL S.à.r.l.
sídlem rue Jean Piret 1A, 2350 Lucemburk
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Rašovským
sídlem Kotlářská 51a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: A. Š. [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]

o: zaplacení 12 084,65 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby soud uložil žalovanému zaplatit výše uvedenou částku. Okresní soud v Lounech ve věci vydal platební rozkaz, proti kterému žalovaný podal odpor. Následně však byl zjištěn úpadek žalovaného a soud povolil řešení úpadku oddlužením. Soudem bylo zjištěno, že žalovaný oddlužení řádně splnil a Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020, č.j. KSUL 69 INS 33599/2013-B-27, osvobodil dlužníka, tedy žalovaného v této věci od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit.

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi tak vzala žalobkyně svým podáním ze dne 20. 5. 2020 svou žalobu v plném rozsahu zpět.

Soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. V tomto případě činila výše zaplaceného soudního poplatku 800 Kč, proto soud nemohl vrátit ani jeho poměrnou část.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 22. května 2020

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.6.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 27.11.2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.